

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Illatos vesztegetés**

1. Illatos vesztegetés

Mirella

A vámház vörös téglás épülete komoran magasodott a vásártér szélén, ahol a szigorú tekintetű adószedő már az első hajnali kordékat állította meg. Mirella egy pillanatra megszorította a gyeplőt, majd szája szögletében pimasz, mégis ártatlannak ható mosoly villant.

– Békesség és jó egészség, tekintetes uram! – kiáltotta mézédés hangon, amint a szekér megállt a fa sorompó előtt. – Csak a szokásos gyógyfüveket és a friss levendulaolajat hoztam a kelmed szépséges feleségének.

A kövérkés vámőr gyanakvóan méregette a ponyvával letakart rakományt, s már nyúlt volna a hegyes pizskavasért, hogy átböködjé a bálákat. Borda azonban ekkor halk, mély morgással lépett közelebb. Hatalmas, fekete szőre felborzolódott, sárgás szemei szinte égették a tisztviselő kinyújtott kezét.

– Jaj, ne haragudjon meg rá, nagyságos uram! A hűséges jószág nem szereti, ha a drága kenőcsök közelébe nyúl bárki – bájolgott Mirella, s gyorsan a férfi tenyerébe csúsztatott egy apró, csiszolt fiolát. – A ráncokra csodaszer! Egyetlen csepp, s a nagyságos asszony tíz évet fiatalodik.

A vámőr kapzsi tekintete rögtön meglágyult, s a fiolát rögvest a zsebébe süllyesztette, majd hanyagul intett a sorompókezelőnek. A nehéz fagerenda nyikorogva emelkedett fel, a kordé pedig zökkenve gördült át a vámház árnyékából a vásári forgatag biztonságot adó, tarka zsongásába.